

LĂCRĂMIOARA STRATULAT, *Muzeologie contemporană*, Editura Palatul Culturii, Iași, 2014, 200 p.

În numai două sute de pagini, cititorul (student, profesor, cercetător, simplă persoană interesată de "fascinanta lume a muzeelor") va găsi în lucrarea semnată de Lăcrămioara Stratulat (*Muzeologie contemporană*, Editura Palatul Culturii, Iași, 2014) o reală operă de valoare, dar, în același timp, și o adevărată provocare. În fapt, lucrarea se constituie într-un veritabil manual de muzeologie, în condițiile în care contribuțiile românești pe acest domeniu sunt extrem de puține, fiind de amintit volumele semnate de Corina Nicolescu și Ioan Opreș.

Organizarea unui muzeu în momentul de față, în condițiile unei societăți ultratehnologizate, trebuie să țină seama atât de tradițiile muzeistice ale umanității, și mai ales ale spațiului istoric concret în care urmează să fie organizat, dar și de mulți alți factori - constituirea și dezvoltarea patrimoniului cultural, conservarea, depozitarea și restaurarea obiectelor de patrimoniu, tematica expozițională, pedagogia muzeală, managementul muzeal etc. Într-un prim capitol (*Despre muzee*), autoarea - manager la Complexul Muzeal Național "Moldova" Iași și beneficiara unei vaste experiențe în domeniu - face distincția între muzeologie și muzeografie, definește muzeul ca instituție, realizează o tipologie a muzeelor, analizează elemente care țin de acreditarea și funcțiile muzeului (de cercetare, de conservare, de punere în valoare a patrimoniului muzeal în scopul educării și recreării), prezintă colecții și colecționari, precum și cele mai importante informații despre expertizarea și clasarea bunurilor culturale mobile.

Un scurt istoric al evoluției muzeului se constituie în cel de-al doilea capitol al lucrării. Autoarea surprinde, de-a lungul binecunoscutelor epoci pe care le-a străbătut omenirea ]n existență sa, creșterea gradului de interes al omului față de aspectul estetic al obiectelor, dar și pentru colecționarea acestora în diverse forme. Astfel, sunt evocate colecțiile primitive de obiecte (podoabe, arme), pinacotecile din Grecia antică, colecțiile medievale particulare, colecțiile regale, muzeele publice din epoca modernă, muzeele actuale, multe dintre ele având o arhitectură futuristă și o organizare cu totul novatoare. Tot în acest capitol este prezentată evoluția muzeelor din spațiul românesc, începând de la cel mai vechi muzeu, cel de la Sibiu, al baronului Samuel von Brukenthal (1817), până la Pinacoteca din Iași (1860), Muzeul Țăranului Român (1906) sau Muzeul de Arheologie și Etnografie (1934).

Al treilea capitol (*Expoziții universale și participări românești*) ne oferă o imagine de ansamblu asupra progresului tehnic, intelectual și cultural al omenirii, proiectat în așa-numitele expoziții mondiale, prima

dintre acestea având loc la Londra, în anul 1851. Începând cu anul 1855 se semnalează și prezența românești la aceste manifestări cu caracter universal, în anul respectiv pictorul Carol Popp de Szathmari participând la Paris cu fotografiile realizate în timpul Războiului Crimeii, aflat atunci în plină desfășurare. Ilustrând capacitățile intelectuale, tehnice, estetice ale creatorilor, exponatele românești, indiferent de locul unde au fost prezentate publicului - Paris (1889, 1937), Bruxelles (1897), Barcelona (1929), New York (1937) etc., au demonstrat apartenența românilor la panteonul valorilor tehnice și culturale universale.

Cel de-al patrulea capitol, intitulat *Patrimoniul cultural*, este și cel mai consistent din acest prim volum al lucrării. Autoarea definește patrimoniul cultural, menționează componentele și prezintă o tipologie a acestuia, înfățișează - pe larg - modalitățile de conservare a patrimoniului muzeal, insistând asupra factorilor care pot influența negativ asupra acestuia, în finalul lucrării oprindu-se asupra tehnicilor de restaurare a bunurilor culturale, precum și a modului în care se realizează evidența patrimoniului cultural mobil. Măsurile legislative adoptate de-a lungul vremii în România, începând cu legea din anul 1892 și până în zilele noastre, cu legea privind protejarea monumentelor istorice (2001) și legea muzeelor și a colecțiilor publice (2003) întregesc lucrarea doamnei Lăcrămioara Stratulat.

În actualitate, muzeul reprezintă un element important de promovare a culturii, a spiritului liber, dar, de asemenea, și de educație pentru toți cei care îi pășesc pragul. Muzeul "tinde să aibă valența unui centru cultural complex, aflat în slujba comunității, un loc în care îți reamintești sau acumulezi cunoștințe noi, în care trăiești emoții deosebite, un loc în care te relaxezi și în care vrei să revii" (p. 80). Lucrarea Lăcrămioarei Stratulat reprezintă o pledoarie pentru toate aceste idei, pentru această stare de spirit și ne îndreptățește nerăbdarea pentru ca timpul care va trece până la apariția celui de-al doilea volum să fie cât mai scurt cu putință.

Gheorghe Iuțiș